

Verrassing

De ontknopning van de spannende thriller op de televisie die ik volg is nabij als Lotte, mijn 20-jarige dochter, voorzichtig naast me op de bank komt zitten. Ze blijft voorover zitten, alsof ze direct weer weg moet. Ze heeft een gespannen houding en haalt diep adem. 'Mamma, ik moet je iets vertellen.' Oh jee, dat klinkt onheilspellend. 'Niet meteen boos worden.' Haar stem trilt een beetje.

Alarmbelletjes rinkelen nu door mijn hoofd. Wat zou ze gedaan hebben wat zo ernstig is dat ik er boos om zou kunnen worden? Heeft ze problemen met haar studie? Is er een fout vriendje? Ze zou toch niet zwanger zijn? Oh help, alsjeblieft, zo stom zou ze toch niet zijn? Rustig blijven, denk ik. Wacht nu eerst eens af wat ze te vertellen heeft. Ik draai me naar haar toe en kijk haar afwachtend aan.

'We hebben je aangemeld bij een relatiebureau...'

Huh? Oh nee! Wat? Totale paniek bij mij. Waarom? Denk ik.

'Wie is we? Hoezo?', vraag ik niet begrijpend. 'Hoe gaat zoiets? Wat moet ik dan doen? Wat kost dat en wie betaalt dat dan?' Onrustig schuif ik heen en weer op de bank. In mijn fantasie heb ik allerlei doemscenario's bedacht over wat er aan de hand kon zijn, maar zoiets vreemds had ik niet verwacht.

Lotte legt haar hand op de mijne om me te kalmeren. 'Je moet niks als je niet wilt', vervolgt ze.

God beware me, dat moest ook nog.

'We' zijn Jean en mijn vrienden', vervolgt ze. Ze voelt zich gesterkt in de hele onderneming, omdat haar broer Jean hier ook aan deelneemt. 'Je bent al zeven jaar alleen en nog veel

te jong om dat te blijven! Mijn vrienden vinden je altijd vrolijk, levendig, gastvrij en humoristisch.’ Tjonge, ze haalt er het hele bataljon goede eigenschappen bij. Over en weer wordt er nog wat gediscussieerd, maar uiteindelijk ga ik overstag. Wat heb ik te verliezen? Opgetogen verdwijnt Lotte met haar mobieltje naar haar kamer, waar ze opgewonden haar vrienden inlicht. ‘Ze doet het! Yes, gelukt! Tof, hè?’, hoor ik haar aan de telefoon zeggen. Ik moet een beetje lachen om mijn dochter, nog niet wetende welke idiotie mij de komende maanden te wachten staat.

Het begin

Twee weken na mijn instemming komt een consulente van het relatiebureau een profielschets maken. Daarin worden mijn karakter, hobby’s en interesses opgenomen. Daarnaast wil ze ook mijn lengte, lichaamsbouw, kleur van ogen en haren weten, net als mijn opleiding, werk en geloof. Ze vraagt ook naar mijn kinderen. Naar welk type man gaat mijn voorkeur uit? En de maximale afstand voor mijn bereikbaarheid? ‘Zo zijn er mensen die zich opgeven voor heel het land’, vertelt de consulente. ‘Zij vinden afstand of reistijd geen probleem.’

Nou, ik wel. Aangezien ik een echte Limburger ben, hou ik het ‘t liefst in mijn provincie. Maar dat maakt de kans van slagen wel kleiner volgens haar. Of het relatiebureau wel wat uitgebreider mag zoeken? Bijvoorbeeld in Brabant, Gelderland en een stukje België? Hmm, liever niet, maar vooruit dan maar, ook andere provincies. Terug naar de vraag naar welk type man mijn voorkeur uitgaat. Wat de man voor

mij in ieder geval níét moet hebben is een autoritair karakter, een te groot ego en hij mag ook geen betweter zijn. Dat vind ik zo vermoeiend. Hij mag geen tatoeages hebben, waar dan ook. Geen sneue oorbelletjes of erger nog: piercings in neus, tong of meer bedekte lichaamsdelen. Je zult 't maar treffen met zo'n stoere bink. Wat ik ook niet aantrekkelijk vind, is zo'n zonnebankbruin type. Wat hij heel zeker niet, maar dan ook absoluut niet mag hebben, is een gebitsprothese. Jakkas! En ook geen gebruiende tanden van het vele sigaren roken. Met adem van dien. Een mond met afgebrokkelde zwarte stompjes wekt zoveel aversie op dat ik me waarschijnlijk direct omdraai. En uiteraard geen lichaamsgeur ruikend naar uiensoep, kameel of aap. Daar huiver ik van! Goh, ik weet tot nu alleen wat ik niet wil.

In de supermarkt heb ik al zoveel manvolk moeten aanschouwen. Mannen met zegelringen en overmaatse gouden horloges. Of met van dat geblondeerd haar en een stijve vetkuif. Ik vraag me dan altijd af: wat voor soort vrouw hoort daar nou bij? En tja, het is gewoon waar, dit soort mannen vind ik niet aantrekkelijk. Maar waar zijn dan de mannen met 'n sympathieke uitstraling, die goed verzorgd door 't leven gaan?